

Teológusok passiójátéka

Az Evangélikus Hittudományi Egyetem hallgatói által előadott passiójáték szereplői általában a harmadévesek közül kerülnek ki, ebben az esztendőben azonban rendhagyó módon gyakorlatilag minden évfolyamból erősítik hallgatók a csapatot. A nagyhéten Békés megye településeire látogatnak el a Jézus Krisztus szenvedéstörténetét bemutató darabbal. Szolgálatként fogják fel az előadást.

Az összes szereplő feketében játszik majd, csak Nagy Ádám, Jézus megszemélyesítője visel fehér ruhát

A hogyan a március 17-i zuglói bemutató előtt megtudtuk, *Németh Kitti* és *Nagy Dániel* írták a szövegkönyvet a különböző evangéliumok szövegeiből válogatva, *Berki Armand* pedig egészen különleges komolyzenei aláfestés-

sel varázsolta drámaivá a jelenetek hangulatát. Összesen tizenketten alkotják a társulatot, egy-egy játékos több szerepet is megformál a passióban. *Babka Anna* és *Sikter Anna* is egy-egy Jézus-sírató Máriát játszik, de tanítványokként és tö-

megjelenetekben kiállókként is közreműködnek.

A Keresztelő Jánost, tanítványt és főpapot is alakító *Sztupkai Kristóf* szerint nagy dolog az, ha megértjük, hogy az Isten szereti az embert, és ez a szeretet Jé-

zusban öltött testet. A kereszténység Krisztus követését jelenti a mindennapokban. Az ő részéről azért volt különleges az ebben a történetben való szereplés, hogy bizonyossá váljon számára: nem messziről kell nézni az eseményeket, hanem mi magunk is részesei vagyunk ennek a történetnek. Izgalmasnak tartotta, ahogy a próbák során egyre jobban mélyültek a gyermekkor óta hallott mondatok, amelyek megérintették és megszólították őt már korábban is. Ezzel 2016 bontja meg különlegesebbé vált számára.

Az összes szereplő feketében játszik majd, csak *Nagy Ádám*, Jézus megszemélyesítője visel fehér ruhát. Abszolút közelinek érzi magához a szerepet, de bevallása szerint sokszor elragadja a hév, és vissza kell fognia magát, hogy ne játssza túl. „Sokat beszélgettünk a többiekkel a szerepről, elolvastam a kiválogatott bibliai igehelyeket, és próbáltam minél jobban magamévá tenni őket, belegendolni abba, hogy Jézus hogyan viselkedhetett ezen körülmények között” – mondta. A Pétert alakító *Horváth-Hegyi Ádám* bele tudta élni magát a szerepébe, mert őt magát is jellemzi a Péterben meglévő kettősség: az isteni és az emberi lét szerinti gondolkodás.

A teológusok imaközösségben és tréningeken is együtt voltak, így készültek passióútjukra. Szolgálatként fogják fel az előadást. Nem magukat mint teológusokat hirdetik majd, hanem azokat a tanítványokat, akik olykor közel, olykor távol kerültek Jézustól.

■ HORVÁTH-BOLLA ZSUZSANNA

Oratio œcumenica

Urunk Jézus Krisztus! Győztes Isten Fia! Feltámadásod ténye jelenti számunkra a legnagyobb erőt a bűnnel, halállal, reménytelenséggel szemben. Hálát adunk végtelen szeretetedért és azért, hogy minden ártó hatalmat legyőzve a leghatalmasabb Úrnak bizonyultál. Köszönjük halálig menő engedelmességedet, s hogy húsvét hajnalán élőként oszlattad el a veled találkozó szomorúságát.

Te élsz és uralkodsz örökké. Magasztalunk kegyelmedért, amellyel az örök élet lehetőségét adod számunkra is. Hiszünk, hogy ma is várod imádságunkat, hogy te magad tölthess meg életünket örömmel, fényvel, igazi távlattal. Ezért hozzád fordulunk az ünnepelő testvéri közösségben.

Könyörgünk a benned hívőkért, egyházadért az egész világban. Feltámadásod örömhíre hassa át az egész kereszténységet, hogy hozzád hívja a népeket!

Könyörgünk gyülekezeteinkért. Add, hogy ne csak nevünkben, de egész valónkban legyünk evangéliumod képviselői akaratod szerint!

Könyörgünk minden emberért. Támaszd fel a téged nem ismerőket a lelki halálból, hogy minél többen hozzád térjenek, és élhessenek általad!

Könyörgünk szeretteinkért. Tégy minket hiteles tanítványaiddá, hogy rád mutatva családtagjaink élete megújuljon, ők is benned bízhatnak!

Könyörgünk a keresztény nevelés és oktatás ügyéért. Add, hogy minél több gyermek, fiatal, de szülő és pedagógus is valóságos Istenként ismerjen téged!

Könyörgünk településünkért, országunkért, nemzetünkért. Szomorúan látjuk a bűn rombolását a teremtett világban. Te győzelmet vettél a gonosz fölött, de bennünket is felelősséggel ruházol fel. Add, hogy ennek tudatában éljünk igédhez ragaszkodva, józanul cselekedve!

Könyörgünk magányos, otthontalan, menekülni kényszerülő, üldözött embertársainkért. Hadd tapasztalják meg, milyen közelről ismered szenvedéseiket! Te senkit sem hagysz magára.

Könyörgünk a testi és lelki szenvedéseket átélőkért. Mutasd meg magadat nekik sötét óráikban, a betegágyuk mellett, utolsó pillanataikban! Hadd lássanak meg őket is téged élő, irgalmas Istenként!

Könyörgünk a halállal vívódókért, gyászolókéért, vigasztalanokért. Jelenj meg számunkra is Feltámadottként, aki legyőzte életünk legnagyobb ellenségét! Add, hogy könnyeinken keresztül is átlássanak az örök otthonba, melynek ajtaja te magad vagy!

Urunk Jézus Krisztus! Áldunk téged, hogy húsvét ünnepe győzelmet jelent a félelmek, fájdalmak és a sötétség erői felett. Legyen tiéd dicséretünk és egész életünk, hogy egykor majd mi is részesülhessünk a boldog feltámadás örömeiben. Ámen. ■

■ LACKNERNÉ PUSKÁS SÁRA

Húsvét ünnepe – 1Sám 2,1–10

Miért éppen én?

AZ ÜNNEP IGÉJE

Ki szeret biciklizni? Gyermekkorom legszebb élményei közé tartozik a főtí kántorképző tanfolyam. Különös színt adott az ott töltött heteknek Kiss Jánosnak, az intézmény gondnokának sajátosan derűs nevelési stílusa. Előfordult, hogy szombaton, amikor a tanfolyam résztvevői kimenőt kaptak a faluba, megkérdezte: „Ki szeret biciklizni?” Aki jelentkezett, nyert egy portai szolgáltatást: neki kellett felírnia, ki mikor távozott vagy érkezett.

Senkit sem akarok megbotránkoztatni, de valahogy ez a kis mozzanat jutott eszembe Isten kiválasztó kegyelmére gondolva. Ábrahám, Mózes, a próféták vagy épp Mária, esetleg Jézus tanítványainak a történetei sorakoznak elém – vajon milyen logika alapján kerültek éppen ők Isten látóterébe, amikor akaratának közvetítésére embert választott? Vajon mi közük volt az emberi képességeknek, lehetőségeknek ahhoz a küldetéshez, amelyet Isten rá akart bízni egy-egy kiválasztottjára?

Meg is fordíthatjuk a kérdést, nézhetjük emberi oldalról: mozgalmas, változókéony világunkban helyünket keressük, mi akarunk választani, vagy

jelentkezünk, hogy minket válasszanak. Már nem csupán a pár- és pályaválasztás idején, hanem sokaknak életük, de legalábbis aktív koruk végéig szinte folyamatosan tart ez a keresés – milyen logika mentén? A megélhetés, a kényelem, az egyéni kiteljesedés, az otthonosság vagy éppen a változatosság igénye vezérli az embert? Vagy kényszerpályán mozog az élete, és éppen ezért nem tud nyugvóponton jutni? Hiányzik a kapcsolat az emberben rejlő lehetőségek és a külső adottságok, a rendelkezésre álló élettér között? Ahogy a hetvenes évek nagy sikerű darabjának főszereplője, Tevje fogalmaz: „Hegedűs a háztetőn. Bolondosan hangzik, ugye? Márpedig mi itt [...] mindnyájan hegedűsök vagyunk a háztetőn. Kínlódunk, gyötörődünk, hogy kicsaljunk valami kellemes, egyszerű dallamot, anélkül hogy kitörnénk a nyakunkat. Ez nem könnyű.”

Össze is köthetjük a két kérdést: vajon amikor a helyünket keressük a világban, az életünket tervezzük, alakítjuk, számít-e, mit tervez Isten velünk kapcsolatban? Kérjük-e a véleményét, vagy jobban örülnénk, ha ő támasztaná alá a mi elképzeléseinket? És ő? Kíváncsi a mi véleményünkre?

Válassz ki valaki mást! Előfordul, hogy az ember hajlamos feladni; képtelenség Isten és az ember koordináta-rendszerét egymáshoz igazítani. Épp elég nehéz az egyiknek megfelelni: vagy hegedülünk, vagy a háztetőn egyensúlyozunk. Ézsaiás tanúságtétele szerint Isten maga is így látja ezt: „*Bizonya, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr.*” (Ézs 55,8) Tevje ki is fakad egy alkalommal, Istennel vitázva: „Válassz ki valaki mást!”

Isten nem akarja szépitni, kozmetikázni ezt a helyzetet, sőt maga is súlyosnak ítéli. De még kevésbé akarja feladni az ember iránti elköteleződését. Megrázó mondatokat mond erről Luther: „Akit Isten meg akar igazítani, azt előbb elítéli; amit fel akar építeni, azt beszakítja; akit üdvözíteni akar, azt megrendíti.”

Miért szeretsz engem ennyire? Ez a kérdés személyes emlékem. Egy meghitt családi beszélgetés alkalmával hangzott el hálátelt rácsodálkozással.

Anna, akinek hálaénekét a fenti igében olvashatjuk, egyszerű asszony volt. Csendben, szeretetben élt a férjével. Talán sosem gondolt arra, hogy kiválasztott legyen. Mégis része volt

a megrendülésben: nem lehetett gyermeke. Öregkoráig élete hiábavalóságának érzésével küzdött. Isten meghallgatta imádságát, megszületett Sámuel. Anna az énekében hálátelt rácsodálkozással mond köszönetet Isten irgalmáért.

Mégis többről van itt szó, mint kérszről és köszönetről, Isten és ember közötti sikeres megállapodásról. Anna az évek során nem csupán újra és újra elismételte kérését, ahogy Isten sem azért várakoztatta a házaspárt, hogy megmutassa: ő ezt is megteheti. Isten végigvezette őt a halál és a feltámadás útján, a megsemmisülésből az új életre, mélységből a magasságba. Anna nem csupán gyermeket, hanem egészen új látásmódot kapott Istentől: az új élet reményességét.

Ezért áll előttünk éppen húsvét ünnepén ez a régi ige. Mert Isten mégis azt akarja, hogy találkozzanak útjaink. Jézus vállalta a mi megrendülésünket a Gecsemáné kertjében, az ítéletet a kereszten. De húsvétkor már nem „újra emberré lett”, hanem megengedte tanítványainak, hogy lássák őt mint feltámadottat s ezzel a saját életüket, helyüket is, egészen új fényben. Nekünk is ezt az ajándékot készíti.

Imádkozzunk! Köszönöm, Uram, hogy a te ajándékaid és elhívásod visszavonhatatlanok. Nem mondasz le rólam mélységeimben, s megadod a csodálkozás örömeit. Ámen.

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk olvasóinknak!

HIRDETÉS

Bibliismereti verseny. A Magyar Bibliatársulat Alapítvány ismét bibliismereti versenyt hirdet középiskolásoknak. A játék április 4. és május 8. között, öt héten keresztül zajlik. Jelentkezhet bármelyik középiskolás diák, felekezeti hovatartozástól függetlenül. Egyéni versenyzőket és legfeljebb háromfős csapatokat várunk; jelentkezni a Bibliatarsulat.hu/jatek/ oldalon található űrlap kitöltésével lehet március 31., csütörtök éjfélig.

A játékmenet részletes bemutatója a Bibliatarsulat.hu/jatek/bemutato/ oldalon található. A megfajlás beküldésének határideje: május 8., vasárnap éjfélig. A helyes megfajlást beküldők között könyvcsomagokat, koncertjegyeket és a Szélróza ifjúsági találkozóra szóló belépőt sorsolunk ki. Az ünnepélyes eredményhirdetésre és a díjak átadására május 16-án, pünkösdhétfőn, a szabadterei bibliavásárt követő ökumenikus istentisztelet keretében kerül sor a Kálvin téri református templomban.

A budavári evangélikus szabadegyetem következő alkalmát április 4-én, hétfőn 19 órai kezdettel tartjuk a Bécsi kapu téri evangélikus templom kápolnájában (1014 Budapest, Táncsics Mihály u. 28.). *Dr. Fabiny Tamás* püspök áhítatát követően *dr. Fabiny Tibor* irodalomtörténész-professzor tart előadást *Shakespeare és az angol Biblia* címmel. A belépés ingyenes, minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Evangélikus gyermek- és ifjúsági pályázat 2016–2017. Kiíró: a Magyarországi Evangélikus Egyház (MEE) Gyermek- és Ifjúsági Bizottsága. Pályázhatnak: evangélikus egyházmegyék, egyházközségek és evangélikus cserkészcsapatok.

A pályázat célja:

a) *A felsorolt három pályázói kör gyermek- és/vagy ifjúsági táborainak/programjainak/rendezvényeinek támogatása.* Előnyt élveznek azok a pályázatok, amelyek legalább három evangélikus gyülekezetet közösen megtervezett és megvalósított programját mutatják be.

A kategórián belül a saját tábort nem szervező gyülekezetek az MEE országos táborai részvételi díjának támogatására is pályázhatnak (országos ifjúsági tábor, Bánk; déli kerületi konfirmandustábor, Bonyhád).

Minden önálló jogi személyiséggel rendelkező egyházközség adhat be pályázatot (filia is), külön, az adott gyülekezetet érintő programra. Kérjük, hogy a tervezett program/rendezvény részletes programtervét mellékeljék a pályázathoz!

Egy gyülekezet csak egyetlen összefogásban vagy egyénileg nyújthat be pályázatot. A Szélróza ideje alatt tervezett programokat, táborokat a bizottság nem tudja támogatni!

b) *A 11. Szélróza országos evangélikus ifjúsági találkozóra érkező evangélikus ifjúsági csoportok részvételi díjának vagy utazási költségeinek támogatása.* Egyháznak országos ifjúsági munkájának mára a legnagyobb és legfontosabb területe a Szélróza evangélikus ifjúsági találkozó. Célunk minél több fiatal megszólítása. Előnyben részesítjük azokat a pályázatot, amelyek a találkozón első alkalommal részt vevő fiatalok számára igényelnek támogatást. A 11. Szélrózsát július 27–31. között Mátrafüred-Sáston rendezzük meg.

c) *Kis értékű tárgyi eszköz beszerzésének támogatása.* A felsorolt három pályázói kör gyermek- és/vagy ifjúsági alkalmainak megrendezéséhez szükséges, kis értékű tárgyi eszköz beszerzésének támogatása ötvenezer forintig.

d) *Evangélikus ifjúsági zenekarok támogatása.* Egyháznak országos ifjúsági munkájának egyik meghatározó területe a zenei nevelés, a fiatalok elérése és megszólítása a könnyűzene nyelvén. A gyermek- és ifjúsági bizottság szükségesnek és fontosnak tartja ennek a területnek a támogatását, ezért az ifjúsági zenekarokat kiemelten kívánja segíteni.

Ha egy zenekar nem önálló jogi személy, akkor pályázatát a hozzá kapcsolódó egyházközség adhatja be. A pályázathoz szükséges a gyülekezet és a zenekar között kötött írásbeli befogadó nyilatkozat! Ebben az egy esetben, amikor egy gyülekezet adja be a zenekar számára a pályázatot, a gyülekezet pályázhat az a), b) és c) kategória valamelyikére is! Egyébként pályázati célként az a), b) és c) kategória közül csak egy választható.

A pályázaton szétosztható támogatások 2016-ban rendelkezésre álló kerete: nyolcmillió forint. A benyújtott pályázatokat a gyermek- és ifjúsági bizottság bírálja el.

A pályázatok postára adási határideje: 2016. április 22. éjfélig. A pályázati kiírás teljes szövege, valamint a pályázati adatlap a Gyulimisz.lutheran.hu honlaponról tölthető le.

KÖSZI-tábor. Szeretnél egy megtartó és befogadó keresztény közösséghez tartozni? Szeretnél gyerekekkel foglalkozni? Érdekel, hogy kell tábort szervezni? Érdekel az önkéntesség? Ha e kérdések közül legalább egyre igen a válaszod, akkor a KÖSZI Napvető táborban van a legjobb hely számodra. Kipróbálhatod magad a programszervezés, a közösségépítés vagy akár a csapatvezetés területein, és azzal foglalkozhatsz, amit valóban szeretsz. Mindezt egy evangélikus, katolikus és református fiatalokból álló, megtartó és befogadó közösségben teheted. KÖSZI Napvető kreatív tábor a 7–12. osztályos korosztálynak: július 8–16. (két nap felkészítő tábor); KÖSZI Napvető kalandtábor a 3–8. osztályos korosztálynak: augusztus 5–13. (két nap felkészítő tábor). Ha felkeltettük az érdeklődésed, küldj egy bemutatkozó e-mailt a koszi@koszi.net címre, és felvesszük veled a kapcsolatot.

Ökumenikus ének- és igeszolgálat a Nemzeti Múzeum előtt. A másfél évtizede elindított református zenei fesztivál a kezdetektől az ökumené jegyében zajlik. A fesztivál egyik rendezvényeként évek óta református, evangélikus és baptista énekeket és nemzeti identitásunkat erősítő dalokat (Kossuth-nóták, *Nemzeti dal*, *Szózat* stb.) szöveget meg az ötszáz fős ökumenikus fesztiválkórus a Nemzeti Múzeum lépcsőjén. Idén május 28-án, szombaton 17 órakor ezt kiegészíti a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa tagegyházai vezetőinek igeszolgálat. A szervezők szeretettel hívják erre a tagegyházak tagjait, és buzdítják a gyülekezeti és iskolai énekkarokat, illetve az egyéni énekeseket is, hogy legyenek részesei a kórusnak. A jelentkezési lap letölthető és további információ kapható az Rzf.reformatus.hu honlapon.

Nagypéntek

A nagyböjt az alázat legfőbb iskolája – írta *Pilinszky János*. Féllelmetes iskola. És szabadulásunk belőle – minden megszenvedettség ellenére – mégsem valamiféle törvényszerű átmenet gyümölcse, hanem olyan ajándék, mely minden reményt, minden elképzelést fölülmúl békéjével és makulátlanságával szeretetével.

Ebben az ajándékban bízunk most is.

De ki gondol még arra nagypénteken, hogy a húsvét is eljön, és újra bekövetkezik az, ami azelőtt is bekövetkezett, és azóta is, már-már törvényszerűen?

Az ember nem szeret – s talán nem is tud – okulni abból, ami tegnap történt. Mert az ember a felejtés művésze. Ahelyett, hogy parancsot adna magának – emlékezned kell rá! –, azt hiszi, a felejtés képessége teszi lehetővé számára, hogy éljen.

Ki gondolt virágvasárnap arra, hogy néhány nap múlva nagypéntekre virrad? Elárulattatás és megtagadás után a „*feszítsd meg!*” parancsával sodródunk az emberi történekek vészbirosága előtt.

Tegnap még virágvasárnap volt, és Krisztus sietett elénk, és nem volt Barabás, akit a szeszélyes népakarat menteni próbált. Ki gondolt tegnap még erre? Talán csak Tamás, a kételkedő, a nagy virághullás láttán. Igen, talán csak Tamás...

Aligha gondolt még a harminc ezüstre Júdás, és aligha gondolt még Péter arra, hogy háromszor is megtagadja az Urat. El sem hitte volna, hogy ez a szörnyű tett vele megeshet. És meglehet, Pilátus is élvezettel szürcsölgött a kupába öntött nap sugarat.

És ő? Akit tegnap még hozsannával kísért a nép?

Ő tudta eleitől fogva, hogy a nagypéntek közel, s a nagypénteknek be kell következnie. Valahol számolgtatják, csörgetik már az ezüstpénzeket, valahol már fonják a töviskoszorút és ácsolják a keresztet is – és rövidesen beteljesedik az, aminek be kell teljesednie. Az, amiért ő a világra jött.

Ő csak tudja, érti: szükséges, hogy bekövetkezzen a nagypéntek is. Mert nagypéntek nélkül nincs húsvét.

„A megváltás iskolájának első állomása a csoda, a második – a szenvedéstörténet tanúsága szerint – a földi valóság súlyának maradéktalan vállalása, s a harmadik – és legfőbb – a hit rejtett csodája, a valódi csoda, mely minden tapasztalást fölülmúl” – írta *Pilinszky*.

A nagypéntekből, a leszámolás napjából más út sohasem volt lehetséges. Mindezt ő is nagyon jól tudta – hiszen azért született, hogy vállalja helyettünk is az elárulattatást, a megtagadást éppúgy, miként a kereszt kínjait. Mindazt, amit mi képtelenek vagyunk bármikor is magunkra vállalni. „...áll-

tak senki sem beszélt / sirtak senki sem remélt / s hogy nem figyelték az est / mohón nyalta föl a vért...” – áll Pusztai Sándor *Nagypéntek* című versének végén.

Tegnap még tele volt a szívünk a virágvasárnap tisztaságával, örömteli hangulatával, bizakodásával, mert húsvétra készültünk gondolatban és lélekben. Húsvétra készültünk, megannyi nagypéntekünk közepette, egy újabb nagypéntek előtt. Húsvétra készültünk, mintegy feledni akarván, kiiktatva tudatunkból, hogy hátravan még egy újabb leszámolás.

FORRÁS: J. SCHNORR BIBEL IN BILDERN C. KÖTELDOL – IME AZ EMBER

Feledjük, mert a lelkünk húsvétra szomjazik, a feltámadás csodájára, a hit bizonyosságára. Arra, hogy az újabb húsvétban újabb bizonyosságot nyerjünk róla, és arról is, hogy megannyi nagypéntekünk után – egyenként és közösségként – is képesek vagyunk, van még elég erőnk megélni az ünnepi alleluját.

Nekünk itt, a világnak eme részén és az időnek emez évtizedeiben bőven kijutott és kijut a nagypéntekekből – melyeket nem minden harmadnapon követett s követ a húsvét. Ezért is vesz olykor erőt rajtunk a csüggedés, a lemondás. Mídon úgy érezzük, soha már véget nem ér a nagypéntekek sora, soha nem jön el számunkra, hitünk számára a húsvét. Aztán mégis eljön. Mert minden nagypéntek után el kell jönnie.

Ebben kell hinnünk. Ebben hinnünk kell – ma éppúgy, mint eddig. Más esélyünk ugyanis nincs.

■ KÓ ANDRÁS

Húsvéti üzenet

Húsvét örömeiben együtt zeng az egyház népének éneke, mert Jézus feltámadásával győzött a halálon az élet, s eljött az új reménység hajnala!

Húsvét örömeiben megújul az egyház népének élete. Elmúlik mindaz, ami holt cselekedetként a megszokotthoz való görcsös ragaszkodást mutatta, és megfontoltan teszi mérlegre az újat, amit még csak sejt, hogy mit is hozhat.

Húsvét örömeiben megelevenedik a gondolkodás. Mederbe kerül az érzelem. Frissé válik a szeretet. Élled a felelősség az egyházért, a hazáért, a jövőért!

Húsvét örömeiben megújul az Istennek való szolgálat. Ez a szolgálat elsősorban az Istennek való feltétlen engedelmisségben élő szolgálat. Sőt az egyház friss, mai jelenlétét jelenti lelki-szellemi-etikai építésként, ami

feltétlen előremutató a mai, Isten nélküli, de magát humánusnak nevező világunkban, melyből egyre inkább hiányzik a józanság, a megfontoltság, az előremutatás, a felelős gondolkodás, az igazi megbékélésre törekvés és a rend fenntartása, formálása.

Húsvét örömeiben derüljön ki egyre nyíltabban, hogy Isten irányítja a keresztény világot. Ha Jézus ugyanis nagypéntek után továbbra is a sírban marad, vele együtt már régen elporladt volna mindaz, ami az embervilágot megeleveníthetné. Győzött volna a látszat, amely mindenkit megteveszthet. Uralkodhatna nyugodtan a pénz, de az igazi irgalom, a segítség, az emberség, a szolgálat egyre inkább csak délibáb lehetne!

Húsvét 2016-ban is az ősi bizonygatótételt hirdeti: az Úr feltámadt! Mégis ez a hír az egyház népe örömé-

nek forrása az idén is. Húsvét örömeiben szeressük hát még jobban egyházunkat, ragaszkodjunk hazánkhoz és honfitársainkhoz. Húsvét öröme őrizzen meg bennünket józanul, az élet és az élet Ura szeretetében.

Isten adja ezt az örömet egyháza népének. Ezzel az ajándékkal ünnepelhetjük méltón húsvétot. Ezt az örömet szeretnénk megosztani nem hívó testvéreinkkel is.

Zengjen hát húsvét örömeiben az egyház népének ajkán a hálaének, mert az Úr feltámadt! Valóban feltámadt!

2016. húsvét

DR. VERES ANDRÁS püspök, Magyar Katolikus Egyház; STEINBACH JÓZSEF elnök, Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa; DR. FISCHL VILMOS főtitkár, Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa

A szabadságharc szellemében

Szoros kapcsolatok két evangélikus egyház között

A szabadságharcra való közös emlékezéssel és az evangélikus gimnáziumok közötti együttműködéssel erősíti kapcsolatait a Szlovákiai Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház és a Magyarországi Evangélikus Egyház. Szabadság, békés együttélés, ökumené – ezek a gondolatok határozták meg azt az ünnepélyes fogadást, amelynek keretében az 1848-as forradalom és szabadságharc 168. évfordulójáról emlékeztek meg március 16-án, szerdán Eperjesen, az evangélikus kollégiumban, amely ma püspöki székhely.

A szlovák–magyar megemlékezés szervezője, *Szesztay Ádám*, Magyarország kassai főkonzulja fogadta a városban a vendégeket. A más napokon csak Budapest és Kassa között közlekedő Rákóczi InterCity vonat szerelvényével – a szlovák Közlekedési, Építészeti és Régiófejlesztési Minisztérium jóvoltából – meghosszabbított útvonalon, különvonattal, közösen utaztak tovább Eperjesre, a konzuli kerület második, Szlovákia harmadik legnagyobb városába.

A nemzeti ünnepi fogadás *Slavomír Sabolnak*, a Szlovákiai Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház Keleti Egyházkerületének püspökének a köszöntőjével kezdődött. A püspök kiemelte, hogy az élet alapja a szabadság, amiért küzdeni mindenkinek kötelessége. Hangsúlyozta az ökumené fontosságát, a szlovák–magyar evangélikusság közös gyökereit. Fontosnak tartotta elmondani, hogy mindenkinek feladata a szélsőségektől mentes, békés, közös együttélésen való munkálkodás. Köszöntőjét a magyar és a szlovák himnusz zárta, a Laudate Dominum kassai magyar református énekar és az eperjesi Vocals női kamarakórus közreműködésével.

Az 1848–49-es forradalomra és szabadságharcra *Derfián Patrik* történész, az Eperjesi Egyetem Történelmi Intézetének munkatársa emlékezett. Előadásában a sárosi régióban történeteket emelt ki, és méltatta a szlovák és a magyar katonák helytállását.

küldöttei közösen és szabadon emlékezhetnek a szabadságharcra. Fontos üzenetnek szánta, hogy a szabadság nem örökölhető, minden generációnak meg kell küzdenie érte, mert a szabadság a demokráciában sem vehető természetesnek.

Az ünnepség második felében Eperjes és Nyíregyháza testvérvárosi kapcsolata kapta a főszerepet. *Dr. Ulrich Attila*, Nyíregyháza alpolgármestere örömet fejezte ki a két város kapcsolatának továbbfejlesztése és a közös ünnepség főként. Kiemelte, hogy a jelenlegi nyitottság, amely mindkét városvezetést jellemzi, lehetővé teszi az együttműködést, s ennek fontos lépése az eperjesi és a nyíregyházi evangélikus gimnázium immár hivatalos formát öltött testvérkapcsolata.

Ezt követően az erről szóló együttműködési megállapodást a Nyíregyházi Kossuth Lajos Evangélikus Gimnázium igazgatója, *Tar Jánosné* és az eperjesi Egyesült Evangélikus Iskola igazgatója, *Marián Damankoš* írta alá ünnepélyes keretek között. Iskoláik nevében az igazgatók biztosították egymást az intézmények közötti baráti-testvéri kapcsolat ápolásáról, kulturális és sportprogramok, cserélőutazások, közös tanulmányi projektek révén személyességgel, étellel megtöltve ezt a kapcsolatot. Mindezekkel azt a célt szolgálva, hogy a diákok és a kollégák megismerjék és megbecsüljék egymást.

A közös hit és az evangélikus egyház által fenntartott iskolák minden ere-

mlítve hangsúlyozta, hogy a szabadság iránti vágy közös vonás, hiszen nemcsak a magyar szabadságharcra kell emlékeznünk, hanem arra is, hogy a Nyíregyházát alapító szlovák származású ősök munkájukkal váltották meg szabadságukat, aminek az emlékét több nyíregyházi alkotás őrzi.

„Emberé a munka, Istené a dicsőség” – ezzel a gondolattal zárta az ünnepséget *dr. Fabiny Tamás*, a Magyarországi Evangélikus Egyház Északi Egyházkerületének püspöke, megköszönve mind a szlovák, mind a magyar szervezők és lebonyolítók munkáját. Emlékeztette a hallgatóságot a Slavomír Sabol püspök köszöntőjében elmondottakra, és csatlakozott a szélsőségeket elutasító békés együttélés gondolatához. Szólt Hamvas Béláról, akinek az édesapja lutheránus lelkész volt, és ő maga is Eperjes szülőte, valamint a szintén eperjesi származású Maléter Pálról, akinek az édesapja abban a gimnáziumban tanított, amely a mostani testvériszkolai kapcsolatot kialakító gimnázium elődje volt.

A nap zárásaként áldást mondott *Fazekas László*, a Szlovákiai Református Keresztény Egyház püspöke, *Pásztor Zoltán*, a Kassai Római Katolikus Egyházmegye püspöki helynöke és Slavomír Sabol, a Szlovákiai Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház Keleti Egyházkerületének püspöke.

Az ünnepséget fogadás követte, amelyhez magyarországi kistermelők, nyíregyházi éttermek, valamint a magyar–szlovák testvértelépülések csatlakoztak ételkülönlegességeikkel.

A délutáni program keretében a résztvevők megkoszorúzták az épületben elhelyezett Kossuth Lajos-emléktáblát, majd egy nyíregyházi–eperjesi képzőművész házaspárnak, *Aranyász Zitának* és

Gyülekezetvezetői konferencia

A természetes közösségfejlődés útjai címmel tartották meg a Déli Evangélikus Egyházkerület gyülekezeti elnökségeinek konferenciáját Budapesten. A tanácskozás résztvevői a gondolatébresztő előadások után szekciókban folytatták a tárgyalást, majd kerekasztal-beszélgetésre került sor.

A Rózsák terén lévő evangélikus kollégiumban március 11–12-én zajlott két-napos rendezvény szervezői gazdag programmal készültek. Az érkezőket *Radosné Lengyel Anna* egyházkerületi felügyelő távollétében *Andorka Árpád* másodfelügyelő, valamint *Hegyváriné Pauló Mária* kollégiumigazgató köszöntötte. *Gáncs Péter* püspök tartotta az igei bevezetőt Mk 4,26–29 alapján. A közös vacsorát követően játékos vetélkedő következett, amelyet egyházunk országos irodája gyülekezeti és missziói osztályának munkatársai állítottak össze. A napot *Németh Zoltán* osztályvezető képes igei meditációja zárta.

Szombaton ugyancsak igei intonációval kezdődött a nap, az áhítatot *Szabóné Mátrai Marianna*, az Evangélikus Hittudományi Egyetem Gyakorlati Intézetének megbízott vezetője tartotta ApCsel 2,47b alapján. A találkozó témájáról (természetes közösségfejlődés) *Süveges Gergő* újságíró, a Natural Church Development Hungary (Természetes Gyülekezetfejlődés, Magyarország) szervezet munkatársa tartott gondolatébresztő előadást. A hallottakról szekciókban beszélgettek a résztvevők. (A szervezetről az ncd-international.org/public/Partner/Hungary.html oldal szolgál bővebb információval.)

Délután kerekasztal-beszélgetésre várták az érdeklődőket. *Gáncs Péter* püspök, *Lupták György* püspökhelyettes, *Andorka Árpád* felügyelő, *Krámer György*, az országos iroda igazgatója, *Illisz L. László*, az Evangélikus Információs Szolgálat (EISZ) vezetője, *Kendeh K. Péter*, a Luther Kiadó igazgatója, valamint *T. Pintér Károly*, az *Evangelikus Élet* főszerkesztője a következő kérdésre keresték a választ: mit segíthet a közösség fejlődésében az egyházkerület, az országos iroda, az Evangélikus Információs Szolgálat?

A konferencia végeztével *Krámer György* „indította útjára” a lelkészeket és felügyelőtársaikat, Mt 12,8–9 verseire alapozva gondolatait. ■ G. Zs.

Jár a csok a lelkipásztoroknak is

A családok otthonteremtési kedvezményét (csok) azok a protestáns lelkipásztorok is igényelhetik, akiknek lakóhelyét a gyülekezet jelöli ki – mondta az emberi erőforrások minisztere február végén Budapesten.

Ha úgy döntenek, hogy gyermeket vállalnak, a parókian élő lelkipásztorokat és feleségüket is megilleti a kedvezmény – közölte *Balog Zoltán* a Dizseri Tamás szeretetszolgálati díj átadása alkalmából rendezett ünnepségen, a német ajkú református gyülekezet templomában. A miniszter arról is szólt: véleménye szerint az irgalom és az emberi minőség sokszor képes kipótolni a pénzühiányt és a rendszer hiányosságait az egészségügyi és a szociális ellátórendszerben.

Az ünnepségen és emléklélesen átadták a Bethesda-kórház egykori főigazgatójáról, *Dizseri Tamásról* elnevezett díjat. A *Melocco Miklós* szobrászművész irgalmas samaritanust ábrázoló emléklapjával és 700 ezer forintnyi juttatással járó elismerést az idén *Bencze János*, az intézmény diakóniai igazgatója vehette át. ■ MTI

Kitüntetett művészek

Nemzeti ünnepünk, március 15. alkalmából *Áder János* köztársasági elnöktől Kossuth-díjat vehetett át az Országházban *Tillai Aurél* Liszt Ferenc-díjas karnagy, zeneszerző, érdemes művész, a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kara Zeneművészeti Intézetének professor emeritusa, a Pécsi kamarakórus alapító karnagya, a pécsi evangélikus gyülekezet tagja „a tanítványok és a közönség szeretete által övezett, ugyanakkor a szakma megbecsülését kiérdemlő és Pécs városának kulturális életét is gazdagító karnagyi pályafutása, valamint termékeny zeneszerzői és nemzedékek számára meghatározó zenepedagógusi életműve elismeréseként”.

Fassang László Liszt Ferenc-díjas orgonaművészt, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem adjunktusát Magyarország Érdemes Művésze díjjal tüntette ki *Balog Zoltán*, az emberi erőforrások minisztere március 11-én a pesti Vigadóban. A művész rendszeres előadója a főtí Evangélikus Kántorképző Intézetnek, orgonaimprovizációs kurzusa tíz éve része a kántortovábbképző tanfolyamok programjának. ■ MTI

Tar Jánosné és Marián Damankoš az együttműködési megállapodással

Az előadást követően *Kolár Péter*, a Csemadok Szlovákiai Magyar Társadalmi és Közművelődési Szövetség kassai városi választmányának elnöke tartott laudációt, majd *Szesztay Ádám* főkonzul *Áder János* köztársasági elnök nevében Magyar Arany Érdemkeresztet adott át *Jozef Kuziak*, Margonya (Marhaň) polgármestere számára. A településvezető a kitüntetésért azt kapta meg, mert kiemelkedően támogatja a magyar hagyományok őrzését, és jelentős erkölcsi támogatást nyújtott *Dessewffy Arisztid* honvédtábornok, aradi vértanú sírboltjának felújítási munkálataihoz.

Ezután Eperjes polgármestere, *Andrea Turčanová* köszöntötte a vendégeket, és örömet fejezte ki, hogy a két ország

júkkal arra törekszenek, hogy kapcsolataik a keresztény értékek szellemében valódi kötelékké fejlődjen. A két gimnázium az „500 protestáns iskola ünnepelje az 500 éves reformációt” mozgalomban is közösen kapcsolódik be.

Az együttműködés szimbólum, hiszen általa erősödik és szorosabbá válik Nyíregyháza és a Magyarországi Evangélikus Egyház, illetve Nyíregyháza és Eperjes, így a két nemzet evangélikusainak kapcsolata is.

Az aláírást követően *Seszták Oszkár*, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Közgyűlés elnöke vont párhuzamot a régi eperjesi kollégium és a nyíregyházi gimnázium történelmi légköre között. A szlovák és a nyíregyházi közös múltját

Kamil Jurašeknek a kiállítását tekintették meg. A *Lesznek erények a jövőben?* című közös tárlatnak az Eperjesi Megyei Múzeum Rákóczi-palotája ad otthont.

A nyíregyházi evangélikus delegáció látogatása az eperjesi Egyesült Evangélikus Iskolában ért véget, ahol *dr. Fabiny Tamás* püspök és *Tar Jánosné* igazgató vezetésével megtekintették az óvoda, az általános iskola és a gimnázium közös épületét, jellegzetességeit, és szó esett a jövőbeli tervekről is.

A napot közös szlovák–magyar tánc-ház zárta *Kupec Mihálynak*, a nagyidai Ilosvai Selymes Péter néptáncgyűttes vezetőjének és *Vlado Michalko* táncpedagógusnak a közreműködésével.

■ KECSKEMÉTI ZSUZSANNA

HIRDETÉS

Alkoholbeteg-mentő csendeshét Szarvason. Szeretettel várjuk a szarvasi Holt-Körös partján lévő üdülőben (Szarvas, Üdülő sétány 2.) április 11–15. között tartandó csendeshetünkre. Vidékieknek szállást és teljes ellátást 6000 forint ellenében az üdülő épületében biztosítunk. Számlaszámunk: 11733058-20015556. Érdeklődni *Péter Attila* lelkészi vezetőnél (06-20/824-5472) lehet.

Középhalmi Evangélikus Misszió Alapítvány

A Szentháromság Istent dicsőítő költők tizenharmadik találkozója október 15-én 10 órakor kezdődik Dombóváron, az evangélikus templomban. Szeretettel hívunk és várunk minden régi és új versíró, szavalót. A részvételnek nem feltétele, hogy valaki jegyzett költő vagy szavaló legyen. Csak az írókhoz hű, hitből fakadó bizonyosságtétel a fontos. Hiszen „*amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj*”.

A versíráshoz ebben az évben támpontként, igei mottóként az *Efezusiakhoz írt levél* 4. fejezetének első hat versét és a *Kolosséiakhoz írt levél* első fejezetének 10–11. versét választottuk. Kérjük, hogy a részt venni szándékozók verseiket legkésőbb szeptember 15-éig küldjék el a szervező címére (Balassa Jenő, 7200 Dombóvár, Vörösmarty u. 43.). Erős vár a mi Istenünk!

Attraktív orvosnő kolléganőnek szeretnék bemutatni humán műveltségű diplomás, fiatal-középkorú urat. Kulturális, gasztronómiai programok, utazások. Levelét várom „Budai templomtornyok” jelígre: 1250 Budapest 1., Pf. 42.

Deutsche Anlage

Redakteurin: PFARRERIN ESZTER HEINRICHS

Die sieben Zeichen der Auferstehung

Wir feiern in unserer kleinen Wandorfer Gemeinde jedes Jahr englischsprachige Ostergottesdienste, denn in Sopron gibt es viele Menschen mit ausländischen Hintergrund, Studenten, Austauschschüler, mit Ungarn Verbundene und viele andere, die oft ein Stück Zuhause suchen, besonders an den großen Festen - oder für die Englisch die leichtere Sprache darstellt. Als ich wieder einen solchen Gottesdienst vorbereitete, stieß ich in einer amerikanischen Agenda auf ein Osterritual mit "sieben Zeichen der Auferstehung", die nacheinander vor dem Altar abgelegt werden: das Grabtuch, das Salböl (Parfüm), der Stein, das Kreuz, die Kerze, das Brot und der Wein. Jedes dieser Zeichen steht für einen Aspekt, der mit der Auferstehung zu tun hat und sie uns bildlich vor Augen ruft. Ich muss sagen, dass ich gleich im ersten Moment wusste, dass das richtige sein würde für unseren Gottesdienst. Schließlich kommen ja nicht nur "native speakers" zu unseren Gottesdiensten, sondern auch Einheimische, die mehr oder weniger gut Englisch sprechen.

Das weiße Tuch erinnert an das Grabtuch, mit dem Jesu Leib bedeckt war. Am Ostermorgen wurde es leer gefunden wie das Grab, in dem Jesus gelegen hatte. Das Salböl erinnert uns daran, dass am frühen Ostermorgen Frauen zum Grab Jesu kamen, um seinen Leichnam für die Beerdigung vorzubereiten. Diese Frauen waren die ersten, die von Jesu Auferstehung erfuhren. Ein Stein erinnert uns daran, dass am Ostermorgen der Stein vom Grab weggerollt war. Das Kreuz erinnert uns an unsere Toten, die Jesus an seinem Kreuz erlöst hat. Die Kerze steht dafür, dass Christus das Licht der

Welt ist. Das Brot erinnert uns daran, wie am Abend von Ostern zwei Jünger auf dem Weg nach Emmaus waren. Jesus war mit ihnen, aber sie erkannten ihn erst, als er das Brot mit ihnen brach. Der Wein schließlich erinnert uns an Jesu Blut, das er für uns vergossen hat.

Alle diese Symbole versinnbildlichen die Erfahrung, die Menschen mit der Auferstehung gemacht haben - beweisen können sie natürlich nichts. Keines dieser Zeichen allein kann einen schlüssigen Beweis dafür geben, dass Jesus wirklich von den Toten auferstanden ist, falls man einen solchen sucht. Sie wollen es auch nicht. Aber gemeinsam sprechen sie davon, dass sich in der Welt mit Ostern etwas verändert hat, dass Türen geöffnet und Stricke zerrissen wurden, dass das Leben immer wieder eine neue Chance bekommt.

Es gibt natürlich noch mehr solcher Zeichen. Ich meinen damit nicht, dass man auch andere bedeutsame und einleuchtende Dinge vor den Altar legen kann (Blumen, Bibel, Nägel) - sondern daß es vielleicht auch in unserem eigenen Leben solche Zeichen der Auferstehung gibt, die uns Hoffnung geben können. Vielleicht haben wir ja auch erlebt, wie verschlossen geglaubte Türen sich plötzlich öffneten oder Stricke, die uns fesselten, zerrissen. Vielleicht könnten wir anderen Menschen davon erzählen und ihnen so neuen Mut machen für ihren Weg. Ostern, das Fest des Lebens, wäre eine Gelegenheit, darüber nachzudenken.

Wir haben diese Zeichen der Auferstehung übrigens nicht nur im englischen Gottesdienst verwendet, und ich glaube, dass viele Menschen, große und kleine, auf diese Weise etwas für sich mitnehmen konnten für die Tage nach dem Osterfest.

■ PFARRER MICHAEL HEINRICHS

Das kann doch nicht alles gewesen sein

„Das kann doch nicht alles gewesen sein, da muß doch noch irgendwas kommen! Nein, da muß doch noch Leben ins Leben. Eben.“ So dichtete der deutsche Liedermacher Wolf Bier-

Auferstehung Jesu nicht mehr so recht. Damit kommt doch schon lange kein Leben mehr ins Leben. Viele von uns zweifeln und ich stehe mit leeren Antworten da und habe auch nur das Wort:

angefangen hat und bis heute noch nicht zu Ende ist. Ostern, das sind viele kleine, oft sehr unscheinbare Geschichten gegen den Tod und für ein gelungenes Leben. Aber das lässt sich so schwer erzählen, weil es vielen oft so wenig besonders, so wenig erwähnenswert scheint: Da geben Menschen sich nicht auf, sondern finden noch den Mut, etwas Neues zu versuchen. Sie glauben nicht an die eigene Ohnmacht, sondern an die Kraft der Schwachen. Sie schicken sich nicht in die Dinge, sondern nehmen ihr Schicksal in die Hand. Sie bestehen darauf, dass sie zu etwas gut sind und auf dieser Welt etwas bewirken können. Grosses ist da wirklich nicht zu berichten, nur eben dies, dass doch Leben ins Leben kommt.

Dazu werden die Ostergeschichten erzählt: damit wir aufwachen, aufstehen, dem Leben trauen. Uns nicht herausreden mit dem so gottlosen Spruch „Da kann man halt nichts machen“. Dabei die eigene Erstarrung überwinden und begreifen: Nichts ist unabänderlich, nichts ist endgültig, nichts ist unmöglich dem, der vertraut. Wem das gelingt, der hat die Auferstehung erlebt.

Gott-sei-dank werden immer noch die alten Ostergeschichten der Bibel erzählt, weil sie uns anstiften wollen, in unserem Leben fortzusetzen, was mit Jesus begonnen hat.

■ PFARRER WOLFGANG SALZER
(Wiener Neustadt)

mann schon vor vielen Jahren. Damit hat er die Frage nach der Glaubwürdigkeit der Osterbotschaft aufgeworfen. „Auferstehung ist doch nur eine erfundene Geschichte, um zu trösten!“ - so denken viele in unseren christlichen Ländern und vertrauen der

„Christus ist auferstanden“, so habe ich es gehört. „Christus hat den Tod überwunden“, so habe ich es gelesen.

Eben: Ostern ist kein Satz aus einem theologischen Lehrbuch. Ostern kann nicht gelehrt werden. Zu Ostern gehört eine Geschichte, die mit Jesus

FOTOS: KLAUDIA PÓL CZ

Deutsche oder zweisprachige Gottesdienste in der Karwoche und Ostern

24. März – Gründonnerstag

Ágfalva (zweisprachig) 15 Uhr
Sopron (zweisprachig) 17 Uhr
Sopronbánfalva
(zweisprachiger Gottesdienst und Osterwache mit Jugendlichen) 18 Uhr

25. März – Karfreitag

Ágfalva (zweisprachig) 17 Uhr
Balatonboglár 16 Uhr
Bonyhád 10 Uhr
Egyházaskozár 14 Uhr
Hévíz 11 Uhr
Sopron 9 Uhr
Sopronbánfalva (zweisprachig) 15 Uhr
Budavár 15 Uhr

26. März – Samstag

Sopron (auf dem Friedhof) 14 Uhr

27. März – Ostersonntag

Ágfalva (zweisprachig) 6 Uhr
Budavár 10 Uhr
Balatonboglár 9,30 Uhr
Hévíz 11 Uhr
Sopron 9 Uhr
Sopronbánfalva
(zweisprachige Familiengottesdienst) 10,30 Uhr

28. März – Ostermontag

Ágfalva 9 Uhr
Bonyhád 10 Uhr
Budavár 10 Uhr
Egyházaskozár 14 Uhr
Sopron 9 Uhr
Vonyarcvashegy
(Freiluftgottesdienst)

11 Uhr

Osterfest

Wie muss ein Fest beschaffen sein, damit Sie in Stimmung kommen? Was lässt Sie sich wohl fühlen auf einer Feier, zu der Sie eingeladen sind?

Ein Fest lässt sich nicht vorher genau durchplanen. Und ob es gelingt, erweist sich erst, wenn das Fest schon längst im Gange ist und unter den Menschen etwas in Schwingung gekommen ist. Ich glaube, ein Fest ist dann gelungen, wenn es einen Nachhall findet bei den Menschen, die wieder in ihren Alltag zurückkehren. Feste sind dazu da, ins Leben zu greifen, das Gewöhnliche zu unterbrechen und einer einfachen Begegnung Glanz zu verleihen. Menschen, die von einem Fest erzählen, haben oft diesen Glanz in den Augen.

Beim Osterfest heute gehen wir von der Dunkelheit ins Licht. Ostern: Das Leid hat ein Ende. Der Stein ist weggerollt. Jesus Christus ist nicht bei den Toten geblieben. Er ist bei uns als eine Kraft, die hilft, das Schwere zu überwinden. Zu erklären gibt es da nicht viel. Kein Reporter könnte das Ostergeschehen beschreiben, so dass es dann für alle Zeit feststünde, schwarz auf weiß, klar und deutlich.

Was weiter erzählt werden kann, sind allenfalls die eigenen Erfahrungen aus unserem Leben. Erlebtes, das uns fühlen lässt, ja, da bist du schon mal auferstanden aus der Not. Da bist du wie neugeboren. Da hat dein Leben noch mal einen tiefen Sinn bekommen.

Ostern als Fest des Sieges über die Dunkelheit kann ein Mensch an jedem

Tag des Jahres feiern. Eben dann, wenn eine Kraft in uns aufersteht. Laut oder leise. Herbeigesehnt oder völlig unverhofft. Wenn ein Mensch, der lange durch Dunkel geschritten ist, wieder Licht und Liebe spürt. Eine Krise ist überwunden. Eine Wunde wächst nach schwerer Verletzung langsam wieder zu. All das gehört zu Ostern.

Allerspätstens Ostern wird deutlich, dass Jesus, der unter den Menschen gelebt hat, eben mehr als ein Mensch war. In ihm ist der Himmel auf die Erde gekommen. In ihm ist Gott, der Zweifel und Angst kennt, zu den Menschen gekommen.

Wann auch immer im Verlauf des Jahres für Sie persönlich Ostern geschieht, wünsche ich Ihnen, dass Sie erleben können, wie mit Jesus der in uns Menschen verliebte Gott selbst ganz dicht an uns herangekommen ist.

■ W. S.

Slovenská príloha

Stranu zostavila: HILDA GULÁČIOVÁ-FABUTOVÁ

Ježiš hovorí: „Bol som mŕtvy, a hľa, som živý naveky vekov a mám kľúče smrti a podsvetia“ (Zjavenie 1, 18.)

1. Slávnosť veľkonočná

Lukáš 24:1–12.

Kristus Pán vstal z mŕtvych. Nie je ráno ako ráno. Do dejín sa zapísali mnohé rána, keď sa udialo niečo zvláštne. No na tie rána si už ľudia nepamätajú. Existuje však ráno, ktoré sa zapísalo hlboko do dejín ľudstva. Veľkonočné ráno. Toto ráno – skrze vzkrieseného Božieho Syna, Ježiša Krista, prináša ľuďom novú nádej. Ako prvé sa o tejto nádeji dozvedeli ženy-Mária Magdaléna, Johana, Mária Jakubova i ostatné, ktoré boli s nimi aj pri hrobe a našli ho prázdny. Boli v rozpakoch, lebo nikdy nič podobné nezažili. Do tejto nejistej situácie zasahujú dvaja muži v žiarivom rúchu so slovami pripomenutia a uistenia. Ženy sa vrátili späť k učeníkom a rozprávali, čo zažili. Aká bola ich reakcia? Neuverili. Ba jeden aj uveril, ale tak na polovicu, lebo utekal k hro-

bu, aby sa na vlastné oči presvedčil, či je to naozaj pravda, ale ešte stále nemohol uveriť tomu, čo sa stalo. Ako by aj Peter zabudol na to, čo Pán Ježiš povedal. Ako je to s nami? Veríme, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych a žije? Táto otázka je veľmi dôležitá a musí si ju zodpovedať každý sám za seba. Ja verím, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych, že žije a všetci Jeho verní nasledovníci vstanú z mŕtvych tak ako vstal On a raz budú žiť s Ním v kráľovstve Božom. Amen.

■ MGR. MILAN KRIVDA BISKUP ZD
ECAV na Slovensku

„Preto, ako ste prijali Krista Ježiša, Pána, v Ňom žíte, zakorenení a budovaní v Ňom i upevnení vierou, ako ste boli vyučovaní, a rozhojňujte sa v dobrorečení.“ (Kol. 2, 6–7.)

2. Slávnosť veľkonočná

Lukáš 24:13–35.

Všetci o tom hovorili. Bola to senzácia. Ježiš vraj vstal z mŕtvych! Kleofáš a jeho druh o tom tiež počuli. Vždy ma fascinovalo, prečo títo dvaja zostali v Jeruzaleme. Lebo ak bola pravda, čo svedčili ženy a niektorí učeníci, potom neexistovalo nič, čo by bolo dôležitejšie, ako si uveriť túto informáciu! Ježišova smrť bola pre nich (a mnohých iných) sklamaním, ale iba preto, že ich očakávania boli iné. Hovorili o Ňom ako o osloboditeľovi národa, prorokovi, človeku veľkých skutkov. Až neskôr v Ňom spoznali svojho Spasiteľa a Pána. Pán Ježiš im vytýkal nerozumnosť a lenivosť

vo viere. Aj v týchto dňoch všetci o tom hovoria. Ako to bude o pár dní, týždňov? Nezvíťazí nerozumnosť a lenivosť viery v Písmo? Si ochotný, ochotná vynaložiť úsilie na to, aby tvoja viera nebola postavaná „na vode“, ale aby mala pevný základ? Každá senzácia vraj trvá tri dni. Táto trvá už 2000 rokov. Niektorí prechádzajú popri nej nevšímavo, iných zaujme, venujú jej čas pozornosť počas sviatkov, ale idú ďalej svojou cestou a iným horí pre ňu srdce. Odpoveď na otázku, ktorá sa natíska, nechám na každého z vás.

■ ELENA BRUNČKOVÁ

Veľkonočné vyznanie

Už pomínul sa pôst
a čierne šatky matiek
zbeleli veľkonočnou nádejou.
Doznali litanie
nad tichým hrobom Pána.
A verné Márie
s nardovou masťou viery
kráčajú hmlistým oparom rána.
Tam v srdciach blikot nádeje
ich modlitbami hreje.
A Rabi ticho čaká
za olivovým stromom života.

Tam sa s Ním stretávame
a On sa s nami privíta
s čerstvou ratolesťou pokoja.
Aj osloví nás po mene
ako vyznavačov nádeje.
A pozýva nás do Galileje,
kde sa s Ním živým stretáme.
Ja klakám s Tomášom
pod žriedla Jeho rán
a v slzách vyznávam:
Môj Boh a Pán!

VINCENT BLAŽKO

Požehnané, milostiplné,
radostné a pokojné
veľkonočné sviatky
prajeme Vám všetkým!

Kristové rany Cesta k Vzkrieseniu

Známy spisovateľ Oscar Wilde v rozprávke o sebeckom obrovi opisuje jednu nádhernú záhradu plnú voní, kvetov, broskýň a vtáčikov, kam sa každý deň chodili deti pri ceste zo školy hrať. Záhrada patrila obrovi, ktorý sa na sedem rokov vybral na návštevu k priateľovi ľudozúrtovi. Keď sa po rokoch vrátil a uvidel, ako sa v jeho záhrade hrajú deti, veľmi sa nahneval a začal na nich kričať, pretože bol veľmi sebecký. Okolo záhrady dal postaviť vysoký múr s nápisom: „Vstup do hrozby trestu zakázaný!“ V tej chvíli do obrovskej záhrady vkročila zima, sneh a mráz- vtákom sa nechcelo spievať a kvety zabudli rásť. Toho sebeckého a egocentrického obra každý z nás dôverne pozná, pretože ho všetci nosíme hlboko vo svojom vnútri. Uzatvárame sa sami do seba, Boha i ľudí si držíme „od tela“, budujeme okolo seba vysokánske múry a na srdci nosíme výstražnú tabuľu s nápisom: „Zákaz vstupu!“ Chceme, aby záhrada nášho života patrila iba nám a nechceme sa o svoj vnútorný priestor s nikým deliť. Sneh a mráz s radosťou padajú na našu dušu a pomaly sa z nej vytráca život. Tak ako obor čakáme na príchod jari, ale tá na našu záhradu zabudla.

Raz obor zbadal, ako sa cez malú dieru v múre do jeho záhrady opäť zakrádali deti, vyliezali na stromy a tie začali pod dotykom ich rúčok rozkvitať. Iba jeden strom zostal zamrznutý, pretože chlapec, ktorý pod ním stál, bol príliš malý a nevládol naň vyliezť. Keď obor videl ako chlapec plače, premohla ho lútosť a uvedomil si svoje sebecko. Chlapčekovi pomohol vyliezť na strom, ten ho od radosti objal a pobozkal. V tej chvíli sa obor rozhodol, že zbúra múr, ktorý obkolesoval záhradu a odvtedy sa deti chodili každý deň s obrom hrať. Ak dokážeme zvíťaziť nad svojím sebeckom a egoizmom, ak zbúrame múry, ktoré sme si okolo seba postavili, vtedy sa aj do nášho života vráti jar. Láska je cestou k vzkrieseniu a obnovenie života. Ak sa dokážeme otvoriť v dôvere Bohu a ľuďom, vtedy znovu ožijeme a záhrada nášho vnútra sa naplní svetlom, slnkom, spevom, radosťou...

Už iba jedna vec obra trápila-ten malý chlapec, ktorý ho pobozkal a objal, sa viac neukázal. Obrovi to bolo ľúto, pretože práve jeho si najviac zamiloval. Ako roky plynuli, obor ostarel a zoslabol. Ak prišla zima, už sa nehneval, pretože vedel, to iba jar spí a kvety odpočívajú. Jedného zimného rána sa pozrel z obloka a s úžasom zistil, že v jednom kúte záhrady bol strom obsypaný rozkošnými kvetmi a pod ním stál chlapec, ktorého si tak obľúbil. Uhaňal k ne-

mu, ale v tom mu tvár očervenela od hnevu, lebo na dlaňach tých detských rúčok boli stopy po dvoch klincoch, boli aj na nôžkach. „Kto sa ti opovážil ublížiť?-kričal obor –Povedz mi to, a ja chytím svoj veľký meč a zabijem ho!“ „Nie, nie!“ – odpovedalo dieťa. „Veď sú to rany po láske.“ „Kto si?“, zašepkal obor a zmocnila sa ho podivná, posvätná bázeň, takže pred dieťaťom pokľakol. A dieťa sa na obra usmialo a povedalo mu: „Raz si sa mi dovolil hrať v tvojej záhrade. Dnes pôjdeš so mnou do mojej záhrady, ktorá sa volá raj.“ A keď v to popoludnie vbehli deti do záhrady, našli obra mŕtveho ležať pod stromom a celý bol obsypaný bielymi kvietkami. Kristus bol zranený láskou k nám, sebeckým ľuďom. Vďaka jeho ranám sa nám dostalo uzdravenia. Stopy po klincoch na jeho rukách a nohách sú cestou k obnove a vzkrieseniu.

■ –EMI–

Radosný pôstny odkaz mala konferencia, usporiadaná pred päťmi rokmi v Budapešti, s názvom: „Evanjelium a rôzne zapojenia v histórii“-kde sa odznali prednášky o tom, že my kresťania ako sa máme zaoberať s otázkou holokausta. V nedelu po dokumentárnom filme ppotomkovia zabitých Hebrejov rozprávali o svojich ranách. Potom potomkovia tých Nemcov-ktorí pracovali v Auschwitz-eplačúc si prosili odpustenie a dali im kvety, objímali a pobozkali ich...

Ženy pri hrobe
Ježiša

Húsvét 2. napja – 2Móz 15,1–11

És a Győztes: Krisztus

Sokan szorítottunk az Oscar-díj-átadó estéjén, hiszen a *Saul fia* című magyar film komoly esélyekkel indult az európai diadalmenet után, átkelve az Atlanti-óceánon, hogy végül harmincnégy év után (akkor nyert magyar film legutóbb) győztesként elhozza az amerikai filmszakma talán legrangosabb elismerését. Maga a film is egy sajátos győzelemről szól: hogy a halál és az emberi veszteségek mélypontján hogyan próbál magának utat törni a szentség, hiszen a haláltáborban az apa végsőig harcol, hogy fiát méltó módon eltemesse.

Jézus története is egy befejezetlen temetés körül forog. Vasárnap kora reggel a sírhoz siető asszonyok nem találják ott a testét, ezért „megzavarják” a tanítványokat, ahogyan az olvasmányban a két emmausi férfi találóan fogalmazott. A hír megdöbbentő, zavarba ejtő, a magyarázat pedig, hogy feltámadt, nagyon nehezen hihető, hiszen a halálból nem lehet visszatérni. A saját falujukba bánatosan hazakullogó tanítványok kételkednek a tanúk szavaiban, sőt magát Jézust sem ismerik fel, amikor beszélget velük az úton, csak a jól ismert mozdulatról, amikor megtöri a kenyeret.

Csak hogy Jézus nem visszafelé jött a halálból, hanem átment rajta. A halálán át nyitott utat az életre mindenkinek, aki őt követi. Ahogyan Mózes vezetésével Izrael népe áthatolt a Vörös-tengeren, úgy hatolt át Jézus a halál torkán, megsemmisítve annak erejét. Még létezik a fizikai halál, tapasztaljuk magunk körül, még jelen van a világban a bűn, a gonosz még kapálózik, de ahogyan énekeljük

AZ ÜNNEP IGÉJE

evangélikus himnuszunkban: „Nincs ereje már...”

Mai igénk Mózes hálaéneke, amelyet diadalittasan, örömmámorban úszva énekel együtt az egész néppel – miközben nővére, Mirjam és az asszonyok dobbal és táncsal is dicsérik az Urat. Hiszen Izrael kiszabadult az egyiptomi rabszolgaságból, és száraz lábbal kelt át a kettévált tengeren. Az őket üldöző fáraó lovasai és harci serekei előtt viszont bezárult a kapu, maga alá temette őket az áradat. Az ellenesség kezéből kicsúszott a zsákmány, a győzelmet Isten ereje vívta ki.

Az Egyiptomból való kivonulás története az egyik legerőteljesebb öszövetési előképe annak a győzelemnek, amely Jézus Krisztusban valósult meg. Nemcsak a leölt páskabarány jelezte a Messiás halálát, hanem a Vörös-tengeren átvonuló nép képe is Krisztus és az övéi diadalmenetére utal.

Mózes az Urat Erős Istennek, Győztesnek mutatja be, így dicsőíti. Olyan Istenként, aki könnyedén elbánnak az ellenességgel. Milyen ritkán gondolunk arra, hogy Isten ilyen is, pedig énekeljük, hogy „erős vár”, meg hogy Krisztus a „hős vezér”. Mintha az istenképünk mélyéig erőtlenné lenne, a fejünkben lévő „Jóisten” mintha maga is tehetetlené válna lassan a gonosszal szemben. Pedig ő nem fáradt bele a harcba, nem adta fel, nem is adott minket oda martalékul a sáttánnak, hanem Krisztus keresztese által megsemmisítette a hatalmát.

Húsvét másnapja arról is szól: mit jelent nekem, hogyan hat rám Jézus föltámadása? Úgy gondolok rá, mint egy kedvesen reménykeltő, de gyermeked méisére? Ragaszkodom a veszteségélményemhez, a reménytelenségemhez a hittel szemben, ahogyan eleinte az emmausi tanítványok? Vagy pedig komolyan veszem Isten erejét, az ő győzelmét, és ennek a győzelemnek az örömmámorában úszva dicsőítem őt, ahogyan Mózes és az egész nép?

Tudok-e úgy veszíteni, tudok-e úgy gyászolni, mint aki bizonyos ebben a végső győzelemben? Ahogyan a mártír keresztények adták régen és adják ma is az életüket ezért a bizonyosságért. Ahogyan reformátor elődeink átéltek az evangéliumnak mint győzelmi hírnek az erejét.

Tudok-e úgy nyerni, sikereket elérni, hatással lenni és alkotni, hogy közben tudatosítom: nem ennek a világnak szolgáló, hanem Krisztusé vagyok, akivel együtt nekem is át kell mennem a félelmetes halál völgyén, amíg elérem a túlsó partot, a végső győzelmet, az örök életet? Igen, a fiatal, egészséges, diadalittas élet csúcspontjain és csúcselményei között is számolnom kell azzal, hogy meghalok. Pontosabban: már meg is haltam Krisztussal együtt, elvesztettem és folyamatosan elvesztem a régi életemet, hogy az újat, az örök, teljes életet megnyerjem.

■ SEBEN GLÓRIA

Imádkozzunk! Úr Jézus Krisztus, hadd dicsérjünk téged, mert haláloddal elnyelted, megcsúfoltad a halált, megsemmisítetted a bűnt és a gonosz erejét, és feltámadásoddal új, örök életet ajándékoztál nekünk. Kérünk, hadd éljünk ennek a győzelemnek az erejéből hétfőről hétfőre! Ne csak az istentiszteleten dicsérjünk, hanem mindennap hirdessük nagy nevedet, amíg visszajössz! Amen.

Új nap – új kegyelem

Vasárnap (március 27.)

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. 1Kor 15,20 (Zsolt 43,3; Mk 16,1–8; 1Kor 15,1–11) Valósággal feltámadott! El lehet ezt mondani úgy is, hogy senki sem hiszi el, de el lehet mondani és énekelni teljes meggyőződéssel is. A feltámadott Jézus legyőzte a bűnt, a halál és az ördög hatalmát! Miért kellene hát félnünk? Mitől kellene rettegünk? Jézus él, és vele együtt mi is élünk! Jézus feltámadt, és mi is feltámadunk! Ha ebben nem hiszünk, akkor minden embernél százalomra méltóbbak vagyunk (1Kor 15,12–19). De ha hiszünk, akkor miénk a mennyek országa és az örök élet.

Hétfő (március 28.)

Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet. Zsolt 80,19b (2Tim 1,10; Lk 24,13–35; 1Kor 15,12–20; Mk 16,9–20) Sokszor tettünk már ígéretet: ha Isten megsegít és megőriz bennünket, akkor többet fogunk hozzá imádkozni. Meddig tartott a fogadalmunk? Pedig ez élet-halál kérdés! Gondoljunk arra: azért éltet minket Isten, hogy még többet imádkozzunk. Így mutatja meg idősebbeknek és fiatalabbaknak is, hogy ő tart meg minket. Ezen a napon meglátogatják egymást a rokonok, barátok. Legyen a szívünkben mindig egy áldást kérő imádság rokonainkért és barátainkért!

Kedd (március 29.)

Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár [...] az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt közepén, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! Jn 20,19 (Zsolt 57,2b; 1Kor 15,20–28; 1Pt 1,1–12) A félelem és a bizonytalanság szűrkésében megjelenik a fény sugar: a feltámadott Krisztus. Előtte nincs semmilyen akadály. Ő nekünk is békességet kínál. Azt szeretné, ha közöttünk is az lenne a rend, hogy őszintén elfogadjuk egymást, felfedezzük egymás értékeit, és próbálunk mindent a másik javára magyarázni. Ez békességünk alapja: a feltámadott Úr közöttünk van! Ő nem számonkér, hanem békességet, bűnbocsánatot és örömet hirdet.

Szerda (március 30.)

Neked, Uram, igazad van, nekünk pedig szegyenkeznünk kell még ma is. Dán 9,7 (Mt 21,28–29; 1Kor 15,35–49; 1Pt 1,13–16) Bizony, alázatosan be kell vallanunk az Úr előtt, hogy nem tudunk mindig hinni Isten szavában, ígéreteiben, sem a feltámadásban, főleg a mi feltámadásunkban. Érdemes lenne komolyan venni Pál apostol szavait, nehogy minden embernél százalomra méltóbbak legyünk! Az Úrnak mindig igazad van. Az ő útja kegyelem és hűség ősidőktől fogva, és lesz egészen az örökkévalóságig. Ő nem vétkeink szerint fizet meg nekünk, hanem Jézus Krisztus érdeméért megbocsát. Mégis, mint Dánielnek, nekünk is bűnbánattal kell fordulnunk Isten felé. Nem a magunk igazában, hanem az Úr nagy irgalmasságában bízva vihetjük elé könyörgéseinket (Dán 9,18).

Csütörtök (március 31.)

Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak. Jak 4,17 (Zsolt 141,4; 1Kor 15,50–57; 1Pt 1,17–21) „...amennyiben megcselekedtél egyvel ez én legkisebb atyámfiai közül, velem cselekedtél meg” – így tanít Jézus (Mt 25,40; Károli-fordítás), és ezzel sok előre megtervezett és kiszámíthatatlan jócselekedetre buzdít bennünket. Ne mérleljünk, hogy megéri-e, viszonzozzák-e, megköszönik-e. Sokkal inkább örüljünk annak, ha valakin segíteni tudunk. Valóban igaz állítás az, hogy nagyobb boldogság adni, mint kapni.

Péntek (április 1.)

Magasztallak, Uram, mert megmentettél. Zsolt 30,2 (2Kor 1,5; 1Kor 5,6b–8; 1Pt 1,22–2,3) Olyan jó az Úr előtt állni úgy, hogy mindent megköszönünk neki! Köszönjük az életünket, a családjunkat, a munkánkat, a mindennapi kenyerünket és legfőképpen a bűnbocsánatot. Visszatér az erőnk, a reménységünk, az életkedvünk, ha tudjuk, hogy bocsánatot nyertünk bűneinkre. Köszönjük, hogy az Úr megmentett a bűn, a halál és az ördög hatalmától. Megszabadított emberekként dicsérhetjük és magasztalhatjuk az ő szent nevét. Elhivatásunk erre szól. A feltámadott Úr boldog és örömteli embereket szeretne látni közöttünk.

Szombat (április 2.)

Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Zsolt 46,11a (Mk 6,31; 2Tim 2,8–13; 1Pt 2,4–10) Egész héten át a feltámadás fényében élhetünk. Ma lehetőségünk van az ünnep előtti elcsendesedésre, az igehirdetőkért elmondandó imádságokra, miközben talán éppen sütünk, főzünk, takarítunk vagy kerétkedünk. Minden egyes imádság meghallgatásra talál. Isten igéje elvégzi bennünk a munkát, nem tér vissza hozzá üresen. Lehet, hogy sok gyülekezet konfirmációra vagy keresztelezésre készül. Legyen áldott mindenki, aki holnap az Úr oltára elé áll, vagy csak elcsendesedik a templomban! Legyen áldott az Úr Jézus Krisztus neve mindannyiunk életében! „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban” – hangzik a 46. zoltár eleje. Erős vár a mi Istenünk!

■ KOSKAI ERZSÉBET

KÉTHETI ÚTRAVALÓ

Krisztus mondja: „...halott voltam, de íme, élek örökkön örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.” (Jel 1,18)

Húsvét hetében az *Útmutató* reggeli és ünnepi igéi az élet Fejedelmét látatják, aki feltámadott. Jézus a húsvéti hit teremtménye: „Az Úr valóban feltámadt! Dicsérjük az Urat! Halleluja!” (*Agenda*) „Ez az a nap, mit az Úr szerzett nekünk” (GyLK 751) „Áldott az Isten [...], aki nagy irgalmassága szerint újjászülte minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által” (1Pt 1,3; LK) Isten küldötte örömhírt mond az üres sírboltban: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt.” (Mk 16,6) „Három ellenség támadt rá egyszerre: halál, bűn s ördög. S íme, mindhárom ellensége lábánál hever. Ezt a dicső győzelmet ünnepeljük ma. Minden erőnk abban van, ha ezt rendíthetetlenül hisszük” – vallja Luther. Pál eszünkbe juttatja „az evangéliumot, amelyet hirdtettem nektek, amelyet be is fogadtatok. [...] Általa üdvözültek is, ha megtartjátok úgy...” (1Kor 15,12) „Jézus Krisztus legyőzte a halált, és világosságra hozta az el nem múlt életet az evangélium által” (2Tim 1,10; LK) A halál legyőzője az Emmausba tartó két tanítványhoz „szegődött, és együtt ment velük”. Ezt mondta: „Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” (Lk 24,15,25,26) Pál hirdeti: „Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje.” (1Kor 15,19–20) „...az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi. Azután jön a vég [...]. Mint utolsó ellenség töröltek el a halál.” (1Kor 15,23,24,26) Pál írja: „Így van a halottak feltámadása is. Elvetetik romlandóságban [...], gyalázatban [...], erőtlenségben [a] földi test, feltámasztatik romolhatatlanságban, dicsőségben, erőben [a] lelki test. [...] És amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is.” (1Kor 15,42–44,49) Pál titkot mond el: „Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harmonaszóra; [...] a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk. [...] Amikor pedig [...] ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva...” (Lásd Ézs 25,8; Hós 13,14) „De hála legyen Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk [...] által!” (1Kor 15,52,54,57) Minden pénteki íge ama nagyénekekre emlékezteti a christianusokat: „...hiszen ti kovászatlanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus már feláldoztatott.” (1Kor 5,7) Az apostol nem csak szeretett fiának üzeni: „Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus [...] feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom...” „Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is.” (2Tim 2,8,11) Valld: „Jézus él, én is vele! [...] Ott leszek, hol Uram van: / Ez az én bizodalمام.” (EÉ 223,1) „Hiszem a test feltámadását és az örök életet!” (Apostoli hitvallás)

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászülte minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre...” (1Pt 1,3)

Húsvét után az első héten az *Útmutató* reggeli és heti igéiben az új élet Teremtője, a feltámadott Úr áll előttünk, aki legyőzi hitelenségünket. „Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az. A régiek elmúltak: íme, újjá lett minden.” (2Kor 5,17; LK) Ma, fehérvasárnap az ősegyházban a húsvétkor megkeresztelt hívek levetették az addig viselt fehér ruhájukat, és részesültek az úrvacsorában is. *Quasi modo geniti: ...mint újszülött csecsemők.* (1Pt 2,2) A mindenkor, élő hitre jutott Tamásokkal vallhatjuk: „Él az én Uram, áldott Megváltóm, Istenem és szabadítóm.” (GyLK 678) A feltámadott Jézus húsvétvasárnap este megjelent tanítványainak, s „ezt mondta nekik: Békesség nektek! [...] Nyolc nap múlva [...] így szólt Tamáshoz: [...] ne légy hitetlen, hanem hívő! Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem!” (Jn 20,21,26–28) Örökre boldogok, akik Krisztusban hisznek, és Péter (vezérigénkben) Istent magasztalja a hívők reménységéért: Jézust „szeretitek, pedig nem láttátok, öböne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértek hitetek célját, lelketek üdvösségét”. (1Pt 1,8,9) Jákob tusakodott egész éjjel, „... Valaki birokra kelt vele [...]. De látta, hogy nem bír vele. [...] azt mondta: Nem Jákob lesz ezután a neved, hanem Izrael, mert küzdöttél Istenel és emberekkel, és győztél. [...] És megáldotta őt.” (1Móz 32,25–26,29–30) Jób bűnbánatot tartott, és „az Úr [...] jóra fordította [...] sorsát, miután [...] imádkozott barátaiért. [...] Az Úr pedig jobban megáldotta Jóbot azután, mint azelőtt”. (Jób 42,10,12) Péter szent életfolytatást vár Jézus elhívott követőitől: „Tisztítástok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre [...], mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtek újjá, Isten élő és marandó igéje által.” (1Pt 1,22–23) Luther figyelmeztet: „Ne hidd, hogy csak úgy besétálsz Isten országába! Először újjá kell születned víztől és Lélektől! Azaz bűnös természetünkéből a megigazulás állapotába kell átjutnunk. Ebből születnek aztán a jócselekedetek.” Főpapi imájában Jézus Atyjához könyörög mindenkor követőit: „...azokért, akiket nekem adtál, mert a teid...” „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. [...] Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság.” (Jn 17,9,15 s 17) Péter az élő Krisztus élő gyülekezetét tanácsolja: „...a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre [...], épüljete fel lelki házzá [...], Isten tulajdonba vett népe [...], hirdesséte nagy tetteit.” (1Pt 2,2,5,9) Az etióp kincstárnok megtérésében „közreműködött” a teljes Szentírás, a Szentlélek, aki ezt magyarázta, és hitet ébresztett: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. [...] Fülöp [...] megkeresztelte őt.” (ApCsel 8,37,38) „...Krisztus, segélj minket, / [...] növeljed hitünket. / [...] tartsd meg életünket...” (EÉ 261,5) ■ GARAI ANDRÁS

KRÓNKA

Az Evangélikus Élet magazin kéthetente megjelenő hírlevele

E-mail: evélet@lutheran.hu • EvÉlet online: www.evangelikusélet.hu
 • Hirdetésfelvétel: hirdetes@evélet.hu Előfizetés: kiado@lutheran.hu
 • Szerkesztőség: 1091 Budapest, Üllői út 25. fszt. 2. Tel.: 06-20/824-5519.
 Szerkesztőségi titkár (hirdetési ügyek referense): BALLA Mária (maria.balla@lutheran.hu). Főszerkesztő: T. PINTÉR KÁROLY (karoly.pinter@lutheran.hu). Olvasószerkesztő: DOBSONYI SÁNDOR (sandor.dobsonyi@lutheran.hu). Korrektor: MÁTE TÓTH ZSUZSANNA (matetot@gmail.com). Tervezőszerkesztő: SZABÓ DAVID KÁROLY (david.szabo@lutheran.hu). Kiadja a Luther Kiadó (kiado@lutheran.hu), 1085 Budapest, Üllői út 24. Tel.: 06-1/317-5478, 06-20/824-5518.
 Felelős kiadó: KENDEH K. PÉTER (peter.kendeh@lutheran.hu). Nyomdai előállítás: Konsilo Kft. (1022 Budapest, Tapolcsányi u. 6.). Felelős vezető: NAGY ZOLTÁN. Árúsítja a kiadó. Terjeszti a Magyar Posta Zrt. Terjesztési ügyekben reklamáció a Magyar Posta Zrt. Hírlapüzletág ingyenes telefonszámán: +36-80/444-444 és a Luther Kiadónál.
 • INDEX 25 211, ISSN 2498-5309.

